

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.III.20.397/2012/4. szám

A Szegedi Ítéltábla dr. Kormányos József ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** felperesnek - Juhász, Császár, Csvila Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Csvila István ügyvéd) által képviselt **I.rendű alperes neve (címe)** I. rendű, Juhász, Császár, Csvila Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Csvila István ügyvéd) által képviselt **II.rendű alperes neve (címe)** II. rendű, **felszámoló neve (címe)** által képviselt **III.rendű alperesi cég "fa" neve** III. rendű alperes ellen szerződésből eredő követelés iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2012. május 11. napján kelt 13.P.21.954/2010/33. sorszámú ítélete ellen a felperes által 34., a II. rendű alperes által 36. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **részben megváltoztatja**, a II. rendű alperes által a felperesnek fizetendő perköltség összegét 380.000 (Háromszáznyolcvanezer) Ft-ra **felemeli**, a felperest eljárási illeték megfizetésére kötelező ítéleti rendelkezést **mellőzi**, a II. rendű alperes által az államnak külön felhívásra fizetendő le nem rótt eljárási illeték mértékét 301.100 (Háromszázegyezer-egyszáz) Ft-ra **felemeli** és kimondja, hogy a perköltség és a le nem rótt eljárási illeték megfizetésére az I. rendű alperes a II. rendű alperessel egyetemlegesen köteles.

Egyebekben az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletét **helybenhagyja**.

Kötelezi az I. és II. rendű alpereseket, hogy 15 nap alatt egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 190.000 (Egyszázkilencvenezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Kötelezi az I. és II. rendű alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az államnak külön felhívásra 401.500 (Négyszázegyezer-öttszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

INDOKOLÁS:

A felperes és az I. rendű alperes a **(cég neve)** alkalmazottai voltak. A munkaviszonyuk megszűnését követően hozták létre a **(III.rendű alperesi cég neve)**-t, amelyet a korábbi munkahelyük alvállalkozóként foglalkoztatott. A gazdasági társaság tagja volt még a felperesen és az I. rendű alperesen túl a felperes házastársa, aki az ügyvezetői és könyvelői feladatokat is ellátta. Az I. és II. rendű alperesek házastársak.

A felperes és az I. rendű alperes kapcsolata 2007-ben oly mértékben megromlott, hogy a közös munka folytatása lehetetlenné vált. A konfliktus rendezése érdekében a felperes házastársa, lánya, valamint az I. és II. rendű alperesek folytattak tárgyalást, amelynek eredményeként abban állapodtak meg, hogy a II. rendű alperes megvásárolja a felperes üzletrészét. Meghatározták a vételárat és azt, hogy az miként kerül a felperes részére teljesítésre. A megállapodást 2007. szeptember 11-én, ügyvéd által szerkesztett és ellenjegyzett, „Üzletrész adásvételi szerződés” elnevezésű okiratban rögzítették. Ennek 1. pontja tartalmazza, hogy a felperes eladja a II. rendű alperesnek a III. rendű alperesben meglévő 1,5 millió forint névértékű üzletrészét. A 2. pont szerint a vételárat a szerződő felek külön megállapodásban rögzítik. Az okirat tartalmazza azt is, hogy a vevő a társaság vagyoni helyzetét ismerve vásárolja meg az üzletrészt.

Az adásvételi szerződéssel egy napon készített „megállapodás” megnevezésű, ügyvéd által szerkesztett és ellenjegyzett okiratban - egyéb elszámolási kérdések rendezése mellett - rögzítették a szerződő felek, hogy az üzletrész vételára hogyan alakul. A megállapodást a felperes és házastársa, valamint az I. és II. rendű alperesek írták alá. A megállapodás tartalmazott a III. rendű alperesre vonatkozó kötelezettségeket, azonban azt a III. rendű alperes képviselőjében az ügyvezető cégszerűen nem írta alá. A megállapodás alapján kiszámítható, hogy az adásvétel tárgyát képező üzletrész ellenértéke összesen 5.018.350 Ft. A 2007. szeptember 12-én kelt, „közös nyilatkozat” megnevezésű dokumentumban az I. és II. rendű alperesek hozzájárulásukat adták ahhoz, hogy a felperes javára 14.500.000 Ft tőke és járulékaik erejéig jelzálogjog kerüljön bejegyzésre a tulajdonukban lévő **(helység neve, utca, házszám)** alatti ingatlanra, ha a 2007. szeptember 11-én kelt „megállapodás”-ban foglalt fizetési kötelezettségüket nem teljesítik.

Az üzletrész adásvételi szerződés alapján a tagváltozás átjegyzésére sor került.

A felperes által a II. rendű alperesnek értékesített üzletrész forgalmi értéke - amely egyben a könyv szerinti értéket jelenti - 5.841.000 Ft volt 2007. szeptember 11-én. A szerződés létrejöttékor - a rendelkezésre álló könyvelési adatok, a tevékenységről készített beszámolók szerint - a III. rendű alperes működőképes volt, csődközele

helyzet ekkor nem volt megállapítható, hiszen az előző évekhez hasonlóan a 2007. évet is pozitív eredménnyel zárta.

A III. rendű alperes 2007. év végétől egyre kevesebb megrendelést kapott fő megrendelőjétől, a **(cég neve)**-től. Ez oda vezetett, hogy ellene felszámolási eljárást kezdeményeztek, amelyet a Szegedi Törvényszék el is rendelt.

A felperes többször módosított kereseti kérelmében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg részére 5.018.350 Ft-ot és ennek 2007. szeptember 11-től a kifizetés napjáig járó évi törvényes mértékű késedelmi kamatát, valamint marasztalja őket a perköltség viselésében. A követelést arra alapította, hogy a II. rendű alperes megvásárolta tőle a III. rendű alperesnél lévő üzletrészt, ugyanakkor a II. rendű alperes a vételárat részére nem egyenlítette ki. Az I. és III. rendű alperessel szembeni igényét arra alapította, hogy a II. rendű alperes a kötelezettsége teljesítéséhez őket teljesítési segédként vette igénybe, a Ptk. 315. §-a szerint. Hivatkozott arra is, hogy a II. rendű alperes felelőssége a Ptk. 318. § /1/ bekezdésében és 339. §-ában rögzítettek szerint kártérítés jogcímén is fennáll. Álláspontja szerint a II. rendű alperes megszegte a szerződést, mivel a Ptk. 4. § /1/ bekezdésében rögzített jóhiszeműség és tisztesség követelményeit megsértve nem teljesítette a szerződésben rögzítetteket és az együttműködési kötelezettséget is megsértette. E körben kiemelte, hogy a jelzálogjog alapításakor - amely az ő követelését biztosította volna - kifejezetten rosszhiszeműen járt el az I. és II. rendű alperes, miután tudták, hogy az ingatlanukat már megterhelték, így arra további jelzálogjog nem jegyezhető be. A II. rendű alperes kötelezettségéért kérte megállapítani az I. rendű alperes - mint házastárs - felelősségét is a Csjt. 30. § /2/ és /3/ bekezdésében foglaltak alapján. A III. rendű alperessel szemben arra hivatkozott, hogy a nevében a II. rendű alperes, mint ügyvezető járt el. A szerződésben rögzítettek ellenére azonban a vállaltakat nem teljesítette.

Az I. és II. rendű alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Arra hivatkoztak, hogy az üzletrész adásvételéhez kapcsolódóan egyik dokumentum sem tartalmaz olyan fizetési kötelezettséget, amely vételárként illelné meg a felperest. A teljesítésért elsődlegesen - a 2007. szeptember 11-én létrejött okiratban rögzítettek szerint - a III. rendű alperes vállalt kötelezettséget. Vitatták, hogy az I. és III. rendű alperesek a kötelezettség teljesítésénél teljesítési segédek lettek volna. A kártérítés címén előterjesztett igény kapcsán arra hivatkoztak, hogy miután a felperes elsődlegesen vételárra terjesztette elő igényét, ez a jogcím kizárja a kereset kártérítés címén történő előterjesztését. A jelzálogjoggal kapcsolatban előadott rosszhiszeműséggel összefüggésben kifejtették, hogy az ingatlan-nyilvántartás nyilvános, közhiteles, így azt bárki, bármikor megtekintheti, így a felperes is meggyőződhetett volna az ingatlant terhelő egyéb kötelezettségről. Ha ezt elmulasztotta, ebből eredő kártérítési igényt nem terjeszthet elő.

A III. rendű alperes ugyancsak a kereset elutasítását kérte, miután előadása szerint a társaság nem vállalt kötelezettséget az okiratban foglaltak teljesítéséért.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest 5.018.350 Ft és járulékai, valamint 55.000 Ft perköltség megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A le nem

rótt eljárási illeték megfizetéséről úgy rendelkezett, hogy a felperes 150.500 Ft-ot és a II. rendű alperes ugyanilyen összeget köteles megfizetni az államnak külön felhívásra. Megállapította, hogy a felperes III. rendű alperesben fennállott tagsági jogviszonyát üzletrésze átruházásával szüntette meg. Az üzletrész átruházására a felperes, mint eladó és a II. rendű alperes, mint vevő között jött létre szerződés. A tulajdonjog átruházásáról létrejött okirat a vételárat akként rendezte, hogy azt a felek külön megállapodásban rögzítik. E külön megállapodás létrejött és az abban rögzített tételekből egyértelműen megállapítható az üzletrész 5.018.350 Ft-os vételára. Az I. és II. rendű alperesek azon védekezése, hogy a kft. üzletrésze értéktelen volt, nem volt megalapozott, szakértői véleménnyel tisztázható volt ugyanis, hogy az üzletrésznek az átruházás időpontjában volt piaci értéke. Mind a szakértői véleményből, mind a csatolt III. rendű alperesi beszámolókból megállapítható, hogy a III. rendű alperesnél 2007. évben anyagi problémák nem voltak, az I. rendű alperestől is az hangzott el, hogy a megrendelések csak 2007. év végétől csappantak meg, amikor az adásvételi szerződés már létrejött. A visszterhesség vélelme alapján a II. rendű alperest így ellenszolgáltatás terheli, ugyanis az ügylet ingyenessége nem volt megállapítható. Nem tudta elfogadni azt az I-II. rendű alperesi védekezést sem, hogy miután egy családi vállalkozásról volt szó, így az üzletrész a piacon nem volt értékesíthető. Ennek maga a jogügylet mond ellent, és az ügylet megkötésének időpontjában a III. rendű alperes még nem volt családi vállalkozás. Mindemellett az I-II. rendű alperes egyértelműen akként nyilatkoztak, hogy a család megélhetését biztosította ez a kft., így nyilvánvalóan érdekük is fűződött az üzletrész tulajdonjogának megszerzéséhez. Az üzletrész adásvételi szerződés vevőként egyértelműen a II. rendű alperest rögzítette, ő az, aki az üzletrész ellenértékét megfizetni tartozik. Tény azonban, hogy a vételár kiegyenlítéséről született megállapodás tartalmaz olyan kötelezettségeket, melyben a III. rendű alperes vállalja át a vételár teljesítését a felperes felé. Ez a megállapodás tartozásátvállalásnak minősülne, ugyanakkor miután az okiraton nem szerepel a III. rendű alperes cégszerű aláírása, a megállapodást csak a II. rendű alperes írta alá, így e megállapodás a III. rendű alperesre nézve kötelezettséget nem teremt. Mindebből következően a vételár megfizetéséért az üzletrészt megvásárló II. rendű alperes köteles helytállni. Miután a felperes keresetét a vételár megfizetése címén megalapozottnak ítélte, ezért a kártérítésre és szerződésszegésre alapított igényeket érdemben nem vizsgálta.

Az elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett jogorvoslati kérelmében a felperes sérelmezte, hogy habár az I. rendű alperesnek a II. rendű alperessel egyetemleges marasztalására a Csjt. 30. §-a alapján is előterjesztett kereseti kérelmet, e kérelmet a bíróság nem bírálta el.

A kérelem előterjesztését követően az elsőfokú bíróság ítéletét kiegészítette, kimondta, hogy az I. rendű alperes a II. rendű alperes kötelezettségéért egyetemlegesen köteles helytállni a házastársi közös vagyonból reá eső rész erejéig a Csjt. 30. § /2/ bekezdése alapján. Rámutatott arra, hogy a felperes és a II. rendű alperes között létrejött adásvételi szerződésben az I. rendű alperes ugyan nem volt

szerződő fél, ugyanakkor a visszterhes jogügylet létrejöttében aktívan részt vett, a szerződés megkötését megelőző tárgyalásokon mindvégig jelen volt. Emellett a kft. tagja is

volt, így nyilvánvaló és egyértelmű, hogy a jogügyletről és annak részleteiről teljes körű ismeretekkel rendelkezett. Ez alapján a jogügylet megkötéséhez a hozzájárulása egyértelműen megállapítható.

Az elsőfokú bíróság kiegészítő ítélete - fellebbezés hiányában - jogerőre emelkedett.

A felperes az elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett és a kiegészítő ítéletre tekintettel fenntartott fellebbezésében az elsőfokú ítélet illétre és perköltségre vonatkozó rendelkezései megváltoztatását kérte oly módon, hogy az I. és II. rendű alpereseket kötelezze a bíróság teljes egészében a le nem rótt eljárás illétre megfizetésére, továbbá a felperes és ügyvédje között létrejött díjmegállapodásra tekintettel 400.000 Ft + ÁFA mértékű ügyvédi munkadíj megfizetésére.

A II. rendű alperes az elsőfokú ítélettel szembeni fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperes kereseti kérelmének elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését. Az üzletrész adásvételi szerződésre vonatkozó hivatkozását, valamint az igazságügyi szakértői véleményre tett észrevételeit az elsőfokú eljárásban előadottaknak megfelelően tartotta fenn. Változatlanul hivatkozott arra, hogy az üzletrész adásvételi szerződés vételárat nem tartalmazott, egyebekben pedig az üzletrész adásvételi szerződés külön megállapodásra utal, amely megállapodás tartalma szerint a III. rendű alperest terhelő kötelezettséget rögzít. Olyan vételár tehát, amelyet ellenértékként a II. rendű alperesnek kellett volna megfizetnie, nem került rögzítésre. Fenntartotta azon álláspontját is, hogy a III. rendű alperes egy családi vállalkozás - jelen esetben két család tulajdonában volt társaság -, így üzletrésze a piacon korlátozottan értékesíthető. Az elsőfokú ítélet tévesen állapította meg 5.018.350 Ft vételár megfizetésének kötelezettségét, e kötelezettség attól függetlenül terheli a III. rendű alperest, hogy a megállapodást cégszerűen aláírta-e vagy sem, hiszen a korábban megkötött szerződések alapján e kötelezettségek egyébként is terhelték a társaságot.

A felperes a II. rendű alperesi fellebbezésre tett ellenkérelmében a saját fellebbezésében írtak teljesítése mellett kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

A felperesi fellebbezés **alapos**, a II. rendű alperesi fellebbezés **alaptalan**.

Az ítéletábra előre bocsátja, hogy miután az elsőfokú bíróság kiegészítő ítélete jogerőre emelkedett és a felperes fellebbezését a jogerős kiegészítő ítéletre tekintettel tartotta fenn, valamint a III. rendű alperes vonatkozásában fellebbezés az elsőfokú ítélettel szemben nem érkezett, így az I. rendű alperes vételár követelés vonatkozásában a Csjt. 30. § /2/ és /3/ bekezdése szerinti felelőssége és a III. rendű alperes tekintetében a keresetet elutasító ítéleti rendelkezések a másodfokú

eljárásnak nem képezték tárgyát. A II. rendű alperesi fellebbezés folytán abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy helyesen döntött-e az elsőfokú bíróság a felperes és a II. rendű alperes közötti ügylet érvényes létrejöttéről és az ez alapján a II. rendű alperest terhelő fizetési kötelezettségről. A felperesi fellebbezés folytán a másodfokú eljárásban ezen túlmenően az elsőfokú ítélet illétre és perköltségre vonatkozó rendelkezése képezhetette felülvizsgálat tárgyát.

A II. rendű alperes fellebbezésében kizárólag olyan körülményekre hivatkozott, melyeket már az elsőfokú eljárásban is előadott, novumot a fellebbezés egyetlen hivatkozása sem jelentett. A másodfokú bíróság osztja az elsőfokú bíróság jogi álláspontját abban, hogy a felperes és az I. rendű alperes között üzletrész adásvételi szerződés jött létre, amely alapján a II. rendű alperes a III. rendű alperesben lévő üzletrész tulajdonjogát megszerezte, ez alapján a társaság tagjává vált. Tény, hogy nem az üzletrész átruházási szerződés tartalmazza a vételár összegszerű megjelölését, de miután e megállapodásban egyértelmű utalás van a felek közötti egyéb, a vételár kérdését rendező megállapodásra, így kétséget kizáró módon megállapítható, hogy a vételárban, mint a szerződés lényeges tartalmi elemében is létrejött a megállapodás a szerződő felek között. Helyes mérlegeléssel állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felmerült bizonyítékokból az következik, hogy a külön megállapodással meghatározott vételár nagyságrendje a megállapodásból kiszámítható, és miután a II. rendű alperes e fizetési kötelezettségét nem teljesítette, így az elsőfokú ítéletben írtak szerint marasztalható.

Nem volt megalapozott az a II. rendű alperesi fellebbezési hivatkozás, hogy vételárat a III. rendű alperesnek kellett volna teljesítenie. Miután az üzletrészt nem a III. rendű alperes szerezte meg, így ahhoz, hogy az elsőfokú ítéletben írtak szerint a II. rendű alperest terhelő vételár fizetési kötelezettség teljesítésének III. rendű alperes általi átvállalása megtörténjen, érvényes tartozás átvállaló megállapodást kellett volna a felperesnek, valamint a II. és III. rendű alperesnek kötnie. Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság arról, hogy miután a vételár meghatározását tartalmazó külön megállapodás a III. rendű alperes nevében tett, cégszerűen aláírt jognyilatkozatnak nem tekinthető, így e megállapodásból kötelezettségek csak a II. rendű alperesre, nem pedig a III. rendű alperesre származhatnak. Nem volt megalapozott a II. rendű alperes azon hivatkozása sem, hogy az üzletrész korlátozottan volt értékesíthető, illetve értéket nem képviselt, az e körben kifejtett elsőfokú ítéleti indokolást a másodfokú bíróság is osztja.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletének a II. rendű alperes főkövetelés és járulécai erejéig történő marasztalását megalapozottnak ítélte, erre tekintettel a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét ebben a részében helybenhagyta.

Alaposan hivatkozott ugyanakkor a felperesi fellebbezés arra, hogy megváltoztatásra szorulnak az elsőfokú ítélet le nem rótt eljárási illetékekre és perköltségekre vonatkozó rendelkezései. A felperes az elsőfokú eljárásban az I-III. rendű alperesek egyetemleges marasztalását kérte. A kiegészített ítélettel az I. és II. rendű alperesek egyetemleges marasztalására sor került, és csupán a III. rendű alperes

Pf.III.20.397/2012/4. szám

vonatkozásában tekinthető a felperesi kereset elutasítottnak. Miután az I. és II. rendű alperesek a felperesi kereset teljes összegszerűsége vonatkozásában pervesztesek lettek, így a le nem rótt teljes eljárási illeték megfizetésére is egyetemlegesen kötelesek (Pp. 78. § /1/ bekezdése, 82. § /1/ bekezdése, az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. § /3/ bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM számú rendelet (Kmr.) 13. § /2/ bekezdése és 15. § /1/ és /3/

bekezdése alapján). Annak a körülménynek, hogy az egyetemleges kötelezettség tekintetében az elsőfokú bíróság a III. rendű alperessel szemben nem találta megalapozottnak a felperes keresetét, a perköltség körében lehet jelentősége, azonban ez nem befolyásolja azt a kötelezettséget, hogy a pervesztes I. és II. rendű alpereseknek a felperesi keresetben érvényesített teljes pertárgyérték figyelembevételével áll fenn le nem rótt eljárási illeték fizetési kötelezettségük.

Megalapozottan hivatkozott arra a felperesi fellebbezés, hogy az elsőfokú bíróságnak az eljárás során becsatolt díjmegállapodásra tekintettel kellett volna a felperesnek járó ügyvédi munkadíj nagyságrendjéről határoznia. Miután nem ennek figyelembevételével került sor az elsőfokú perköltség meghatározására, a másodfokú bíróság szükségesnek ítélte a pervesztes I. és II. rendű alperesek perköltségben való egyetemleges marasztalását, és annakösszecszerűségét a felperes és jogi képviselője között létrejött díjmegállapodásra is tekintettel, de annak mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM számú rendelet 2. § /2/ bekezdésére figyelemmel a felperesi jogi képviselő által kifejtett munkával arányban állóan mérsékelve megállapítani. E részében a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján megváltoztatta.

A II. rendű alperesi fellebbezés megalapozatlan, míg a felperesi fellebbezés megalapozott volt, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 78. § /1/ bekezdése és 82. § /1/ bekezdése alapján egyetemlegesen kötelezte az I. és II. rendű alpereseket másodfokú eljárási költség megfizetésére, melynek összege áll a felperes jogi képviseletével kapcsolatosan felmerült és az ítélet tábla által a 32/2003. (VIII. 22.) IM számú rendelet 2. § /1/ és /2/ bekezdése alapján - a kikötött díjmegállapodásra és a másodfokú eljárásban kifejtett ügyvédi munkára is figyelemmel - mérsékelt összegben megállapított, ÁFA-t is magában foglaló ügyvédi munkadíjból. Az ítélet tábla az Itv. 74. § /3/ bekezdésére tekintettel a Kmr. 13. § /2/ bekezdése és 15. § /1/ és /3/ bekezdése alapján egyetemlegesen kötelezte az I. és II. rendű alpereseket a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

A másodfokú bíróság - az elsőfokú ítélettel szemben eredetileg előterjesztett felperesi jogorvoslati kérelemre tekintettel és a jogerős ítélet végrehajthatóságának biztosítása érdekében - szükségesnek tartja megjegyezni, hogy miután az elsőfokú kiegészített ítélet egyes rendelkezései nem kerültek megfellebbezésre, míg a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet megfellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatta, így az első- és másodfokú bíróság jogerős marasztaló rendelkezései szerint az I. és II. rendű alperesek egyetemlegesen kötelesek 15 nap alatt megfizetni a felperesnek 5.018.350 Ft-ot és ennek az elsőfokú ítéletben írt időponttól az

- 8 -

elsőfokú ítéletben írt mértékű és tartamú kamatát, továbbá 380.000 Ft első- és 190.000 Ft másodfokú eljárási költséget. A felperes le nem rótt eljárási illeték megfizetésére nem köteles, ugyanakkor az I. és II. rendű alperesek egyetemlegesen kötelesek megfizetni az államnak külön felhívásra 301.100 Ft első- és 401.500 Ft másodfokú le nem rótt eljárási illetéket.

Szeged, 2012. november hó 12. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk. Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk. Dr. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó sk.
a tanács elnöke előadó bíró táblabíró